

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

28 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Ursache Petru,

judcători – Timofti Vladimir și Nicolaev Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Busuioc Ivan, prin care se solicită casarea sentinței judecătorei Criuleni din 24 iunie 2014 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Busuioc Ivan Alexandr, născut la 08 decembrie 1959, originar din sat. Peresecina, r-nul Orhei și domiciliat în mun. Chișinău, str. Studenților 10/1, ap.48;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 02.12.2013 – 24.06.2014 (prima instanță);

2. 15.07.2014 – 11.03.2015 (instanța de apel);

3. 09.07.2015 – 28.10.2015 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A CONSTATAT :

1. Prin sentința Judecătorei Criuleni din 24 iunie 2014, Busuioc Ivan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui Busuioc Ivan s-a suspendat condiționat pe un termen de probă de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a stabilit că, inculpatul Busuioc Ivan la data de 17 august 2012, în jurul orei 20:00, conducând automobilul său propriu de modelul „Toyota Rav4”, cu n/î C OR 303 și avînd lumina farurilor inclusă la faza scurtă, se deplasa pe traseul Chișinău-Orhei din direcția s.Peresecina, r-nul Orhei în direcția mun. Chișinău. Deplasîndu-se pe acest traseu prin s. Ratuș, r-nul Criuleni, pe

banda stîngă a părții drepte a carosabilului, conducea automobilul cu o viteză de 67 km pe oră, încălcînd astfel cerințele indicate în pct.47 lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărîrea Guvernului RM nr.357 din 13.05.2009, potrivit căruia, limitele maxime de viteză a vehiculelor pe drumurile publice în localități sînt de 50 km pe oră, iar prin zonele rezidențiale și teritoriile adiacente drumului de 20 km pe oră. În timpul deplasării, Busuioc Ivan, nu a ținut permanent seama de dexteritatea în conducere care i-ar fi permis să prevadă situațiile periculoase, condițiile rutiere, deplasîndu-se pe timp de noapte cu lumina farurilor inclusă la faza scurtă a luminii, din care motive vizibilitatea era redusă or, el traversa printr-o localitate și pe un traseu cu circulație intensă a mijloacelor de transport și în momentul apariției obstacolului - a pietonului Efros Andrei, care traversa carosabilul mînîndu-și bovina pe trecerea de pietoni din partea stîngă a drumului spre partea dreapta, trecere a pietonilor care era semnalizată și marcată cu marcajul de trecere pentru pietoni nr. 1.14.1 și indicatorul de avertizare nr. 1.20 din Regulament, fără a-i ceda trecerea - l-a tamponat pe ultimul și pe bovină, încălcînd astfel și prevederile pct.3 din capitolul I al Regulamentului circulației rutiere, care stipulează că, participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe emitente, dar și prevederile pct.45 capitolul IV secțiunea a 3-a din același regulament, potrivit căruia, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, de starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, de situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.

În rezultatul tamponării, bovina a decedat pe loc, iar pietonului Efros Andrei i-a fost cauzată o traumă asociată, traumă închisă a cutiei toracice și abdomenului, fractura ambelor clavicule, fractura sternului, coastelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 din dreapta, fractura coastelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 din stînga, cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, ruptura pericardului, peretelui anterior al articolului stîng, hemopericardum, hemotorax din stînga 1 500 ml, ruptura ficatului, hemoperitoneum 400 ml, fractura închisă a femurului drept, fractura deschisă a ambelor oase a gambei drepte, fractura închisă a ambelor oase a gambei stîngi, excoriații, plăgi pe față, fractura bilaterală a mandibulei, plagă pe brațul stîng, echimoză, excoriație pe mîna dreaptă, excoriații pe abdomen, echimoze pe coapsa dreaptă, ambele gambe, care se

califică ca vătămări grave periculoase pentru viață, moartea ultimului survenind în urma hemoragiei acute interne - hemotorax din stînga 1 500 ml, hemoperitoneum 400 ml ca urmare a traumei închise a cutiei toracice și abdomenului cu fractura ambelor clavicule, fractura sternului, coastelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 din dreapta, fractura coastelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 din stînga cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, ruptura pericardului, peretelui anterior al articolului stîng, hemopericardum, rupturii ficatului și se confirmă prin prezența semnelor de hemoragie acută - petele Minacov în endocard, ischemia organelor interne și datele necropsiei cadavrului.

Aceste acțiuni ale inculpatului Busuioc Ivan au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, conform indicilor, încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apeluri de către:

- procurorul în Procuratura r-lui Criuleni, Alexei Brînză, prin care a solicitat casarea în partea aplicării pedepsei, cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, Busuioc Ivan să fie condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar în baza art.90 Cod penal, pedeapsa aplicată inculpatului, să fie suspendată pe un termen de probă de un 2 ani, invocînd că instanța de judecată la stabilirea pedepsei nu a luat în considerație faptul că, inculpatul Busuioc Ivan nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și nu s-a căit sincer de cele comise, circumstanțe din care rezultă că, acesta nu și-a făcut concluziile necesare pentru a i se acorda o pedeapsă minimă, cu stabilirea unui termen de probă. La fel procurorul consideră că, instanța de fond i-a stabilit o pedeapsă neechitabilă inculpatului, ceea ce contravine prevederilor art.75 alin. (1) Cod penal.

- inculpatul Busuioc Ivan, prin care a solicitat casarea sentinței atacate, cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare în privința sa, din lipsa elementelor constitutive a infracțiunii. În motivarea apelului declarat, inculpatul a invocat că, la examinarea cauzei penale instanța de fond a încălcat prevederile art. 101 Cod de procedură penală or, aceasta urma să examineze toate probele în ansamblu. Consideră că, în sentința primei instanțe n-au fost reflectate pe deplin declarațiile martorului Efros Vasile și că, instanța de judecată nu a luat în considerație circumstanțele cauzei, care conform art.20 Cod penal, urmează a fi calificate ca un caz fortuit. Martorii acuzării, audiați în instanța de judecată au constatat consecințele accidentului produs, însă nu au cunoscut circumstanțele relatate de către martorul Efros Vasile privind producerea accidentului rutier. Mai mult ca atît, nici partea acuzării nu a dezbătut

circumstanțele expuse de către inculpat și acest martor și nici nu le-a dat o apreciere corectă. Este de părere că, în speță, se constată că, fapta săvârșită de el este una fără vinovăție, deoarece rezultatul acțiunii se datorează unor împrejurări obiective, neprevăzute de conștiința și voința omului. Cauza imprevizibilă se datorează în situația creată imprudenței victimei, care a apărut brusc în fața automobilului ca rezultat a claxonării pe neașteptate a unui alt automobil care se deplasa pe partea carosabilă din spatele victimei, ce a dus la sperierea animalului, tragînd după sine și victima. La fel, ca o cauză imprevizibilă poate fi statuată și apariția unei viețuitoare care l-a înțepat în timp ce se afla la volan și din care cauză a fost comis accidentul rutier.

La fel, inculpatul a menționat că, poziția instanței de judecată privitor la aprecierea critică a declarațiilor sale este una incorectă, deoarece nu s-a expus pe deplin asupra declarațiilor făcute de martorul Efros Vasile, axîndu-se doar pe poziția acuzării, ignorînd proba administrată, ce demonstrează că el nu-și dădea seamă de caracterul prejudiciabil al faptei sale, nu prevedea posibilitatea survenirii urmării ei și conform circumstanțelor cauzei, nici nu trebuia și nici nu putea să le prevadă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2015 apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea hotărîrii atacate.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a ajuns la concluzia că Busuioc Ivan a comis anume infracțiunea incriminată.

Instanța de apel a reținut că, examinarea cauzei în instanța de fond s-a desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și, respectiv, nu s-au constatat încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate în cauză.

Astfel, instanța de apel a considerat că instanța de fond a stabilit corect vinovăția inculpatului Busuioc Ivan care a fost dovedită prin verificarea probelor administrate de organul de urmărire penală, cercetate în ședința de judecată în fond și verificate în instanța de apel, cum ar fi : declarațiile inculpatului Busuioc Ivan, declarațiile succesului părții vătămate Efros Agafia, declarațiile martorului Vlas Ion, declarațiile martorului Malonețchi Constantin, declarațiile martorului Efros Vasile, declarațiile martorului Nica Dorel, declarațiile martorului Barbă Adrian, declarațiile martorului Ursu Vladimir, declarațiile martorului Popovici Victor, declarațiile martorului Busuioc Oleg, procesul-verbal de cercetare la fața locului cu tabelă foto din 17 august 2012, procesul-verbal de reținere și sigilare din 18 iulie 2012, procesul de examinare a obiectului din 04 octombrie 2012, procesul-verbal de verificare la fața locului din 04 octombrie 2012 a depozițiilor inculpatului Busuioc Ivan, cu tabelă foto anexată, raportul de expertiză medico-legală nr.322D din 18 octombrie 2012, raportul de expertiză nr.2070 din 07 noiembrie 2012, raportul de expertiză auto-tehnică nr.067 din

29 ianuarie 2013, raportul de expertiză traseologică nr.1808CNEJ/307CML din 04 noiembrie 2013, schița accidentului rutier întocmită conform depozițiilor martorului Strișca Andriana și martorului Busuioc Oleg și alte probe descrise amănunțit în decizia atacată în prezent.

Aceste probe au fost puse la baza sentinței, fiind obținute legal, fiind admisibile conform prevederilor articolului 95 Cod de procedură penală.

Astfel, ca urmare a analizei probelor menționate mai sus, instanța de apel a conchis că, cumulul acestora dovedește cert temeinicia învinuirii aduse inculpatului Busuioc Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, și anume încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

Instanța de apel a respins argumentele apelantului referitoare la faptul că, în speță circumstanțele cauzei urmează a fi interpretate prin prisma prevederilor art.20 Cod penal, potrivit căruia *fapta se consideră săvârșită fără vinovăție dacă persoana care a comis-o nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile și, conform circumstanțelor cauzei, nici nu trebuia sau nu putea să le prevadă* or, după cum reiese din conținutul acestei norme, fapta poate fi recunoscută ca fiind săvârșită fără vinovăție (caz fortuit) doar în cazul întrunirii cumulative a temeiurilor expuse expres și exhaustiv în textul normei și anume ca persoana care a comis-o:

- să nu își dea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale;
- să nu prevadă posibilitatea survenirii urmărilor prejudiciabile ale faptei;
- să nu poată și nici să nu trebuiască să prevadă urmările prejudiciabile.

Însă în speță, inculpatul, aflându-se la o distanță suficientă în timpul deplasării în momentul în care pietonul și bovina condusă de acesta au apărut în câmpul de vizibilitate, fiind evident că, acesta trece partea carosabilă a drumului, în condițiile în care acesta a parcurs o distanță de 4,9-7,3 metri de la limita opusă a carosabilului pe care se deplasa inculpatul, pentru a realiza că, pietonul și bovina pot constitui un obstacol, iar existența semnalizării și marcării cu marcajul de trecere pentru pietoni nr. 1.14.1 și indicatorul de avertizare nr.1.20 din Regulament a trecerii de pietoni, urma să determine conducătorul vehiculului, potrivit normelor citate mai sus, să reducă viteza până la oprire în vederea evitării posibilității de tamponare a pietonului și a bovinei.

La fel, instanța de apel a considerat, că este nefondat argumentul apelantului referitor la faptul că, trecerea drumului de către pieton pe partea carosabilă pe care se deplasa inculpatul a fost determinată de sprierea bovinei de claxonul unui autovehicul de mare tonaj, deoarece chiar și în această ipoteză, potrivit declarațiilor martorilor Efros Vasile, claxonarea invocată a avut loc la trecerea de pietoni, în timp ce pietonul

a început traversarea carosabilului în momentul în care automobilul condus de apelant era la o distanță de 294-426 metri de la locul tamponării lor, în zona de vizibilitate a inculpatului, aceștia apărând când autovehiculul se afla la o distanță de 158,3 m., aceasta în timp ce, pentru stoparea totală a vehiculului conducătorul avea nevoie de o distanță de doar 42 metri, astfel încât, el a dispus de posibilitatea de a prevedea că, pietonul cu bovina va traversa traseul pe direcția sa de deplasare, urmînd să acționeze conform normelor stabilite de cadrul legal pertinent.

Instanța de apel a statuat, că deoarece în speță nu se întrunesc temeiurile nominalizate de prezență a unui caz fortuit, argumentul apelantului este unul nefondat, dispozițiile art.20 Cod penal - fiind inaplicabile speței date.

Aceeași logică se desprinde și în cazul afirmațiilor inculpatului referitoare la faptul că, înainte de impact, acesta a fost înțepat de mână de o insectă, conducerea vehiculului avînd loc doar cu mîna dreaptă, deoarece în temeiul pct.45 al Regulamentului circulației rutiere, în acest caz, conducătorul vehiculului urma să reducă viteza pînă la limita ce i-ar fi permis asigurarea securității rutiere, inclusiv pînă la oprire, neglijarea obligației de a ține cont de starea psihofiziologică ce influența atenția și reacția, constituind o încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere.

Referitor la declarațiile martorului Efros Vasile invocate de apelant, instanța de apel a reținut că, în modul interpretat de apelant, acestea nu dovedesc, după cum s-a indicat mai sus, că circumstanțele producerii accidentului rutier constituie caz fortuit. Mai mult decît atît, instanța de apel a reținut că, declarațiile acestui martor oferite la etapa de urmărire penală și în cadrul ședinței de judecată sunt contradictorii și ambigui, deoarece din conținutul acestora, este imposibil de stabilit în ce moment a avut loc claxonarea de către mașina de mare tonaj menționată, nemijlocit în fața trecerii de pietoni sau în drept cu autovehiculul condus de martor, care se afla la o distanță de 200 m., de la locul producerii accidentului. De asemenea, instanța de apel a considerat că, declarațiile martorului dat prezintă dubii, în condițiile în care, acesta declară sigur că, victima nu se deplasa pe trecerea de pietoni, ci la o distanță de 7-10 m. de la aceasta, el aflîndu-se la o distanță de 200 m. de la trecerea de pietoni în perioada de trecere de la zi la noapte, iar potrivit schiței accidentului rutier tamponarea a avut loc la o distanță de 1,5 m. de la marcajul pietonal.

Astfel, instanța de apel a menționat, că ipoteza înaintată de apelant cu trimitere la declarațiile lui Efros Vasile sunt eronate, deoarece însăși motivul ce a determinat pietonul și bovina condusă de acesta de a trece carosabilul în zona trecerii de pietoni nu prezintă relevanță în condițiile în care intenția acestuia de traversare a carosabilului în direcția de deplasare a inculpatului putea fi deslușită de acesta din urmă, de la o distanță de 158,3 m., aceasta fiind impusă prin însăși faptul traversării a mai mult de jumătate din piste de trecere pietonale.

În ceea ce privește argumentul apelantului cu trimitere la prevederile art.63 Cod de procedură penală și anume că, organul de urmărire penală a depășit perioada de menținere a acestuia în calitate de bănuít din data intentării la 24.08.2012 a cauzei penale ca urmare a eliberării la 21.08.2012 a acordului corespunzător al CSM, la solicitarea Procurorului General or, calitatea de bănuít a fost recunoscută în privința lui Busuioc Ivan la 02.10.2012, iar învinuirea i-a fost înaintată la 30.11.2012, adică în interiorul termenului de 3 luni stabilit de articolul invocat, instanța de apel l-a respins.

La fel, instanța de apel nu a acceptat opinia apelantului referitoare la faptul că, în condițiile inițierii dosarului penal - *in personam și nu in rem* - el nu a avut calitatea de bănuít din momentul inițierii dosarului penal, în condițiile în care, la data inițierii dosarului penal, organul de urmărire penală dispunea de bănuieli rezonabile în privința persoanei care a comis o crimă, fără însă, ca aceste bănuieli să fie suficiente pentru recunoașterea calității procedurale de bănuít.

Instanța de apel a conchis că, termenul prevăzut de norma nominalizată începe a curge nu de la data existenței bănuielilor organului de urmărire penală și/sau a procuraturii în privința făptuitorului unei infracțiuni, ci de la data când persoanei îi este recunoscută calitatea de bănuít în ordinea stabilită de legislația procedural penală, dată de la care, acesta dobândește drepturile procedurale corespunzătoare, de care nu putea beneficia anterior.

Instanța de apel a constatat că, la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61,75, 90 Cod penal și ca urmare, acesta a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, reținând gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de persoana vinovatului, care anterior nu a fost judecat, la locul de muncă se caracterizează pozitiv, cât și de atitudinea acestuia față de cele săvârșite și anume asigurarea materială a funeraliilor defunctului Efros Andrei și a obligațiilor tradiționale ulterioare, precum și acordarea ajutorului succesorului persoanei decedate, care nu are obiecții față de acesta, precum și comiterea unei infracțiuni neintenționate, pentru prima dată.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept și a numit pedeapsă echitabilă în raport cu fapta comisă și concluziile instanței de fond sunt legale și fondate.

5. Hotărârile judecătorești sunt atacate cu recurs ordinar de către inculpatul Busuioc Ivan, prin care, indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat de comiterea infracțiunii incriminate.

În argumentarea recursului, inculpatul a invocat următoarele motive :

- instanțele de judecată au încălcat prevederile art. 101 Cod de procedură penală privitor la aprecierea probelor;

- instanțele de judecată au ignorat și nu au reflectat pe deplin declarațiile martorului Efros Vasile și instanța de apel eronat a interpretat declarațiile inculpatului Busuioc Ivan;

- instanța de apel a ignorat acel fapt, că martorii acuzării, audiați în instanța de judecată, au constatat consecințele accidentului produs, însă nu au cunoscut circumstanțele relatate de către martorul Efros Vasile privind producerea accidentului rutier;

- instanțele de judecată eronat s-au expus asupra Hotărîrii CSM din 21 august 2012, prin care s-a admis demersul Procurorului General de a-l trage la răspundere penală pe judecătorul Judecătorei sect. Centru, mun. Chișinău, Busuioc Ivan;

- s-au încălcat prevederile art. 63 Cod de procedură penală și anume faptul că cauza penală a fost pornită la 24 august 2012 de către Procurorul General cu acordul CSM, iar învinuirea pe cazul dat a fost înaintată la 30 noiembrie 2012, în situația creată recurentul consideră că organul de urmărire penală a omis termenul de 3 luni, termen prevăzut de lege pentru înaintarea învinuirii.

5.1. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către inculpatul Busuioc Ivan, invocînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece temeiurile invocate nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și nu au fost comise încălcări de procedură prevăzute de art.101 Cod de procedură penală.

6. Verificînd argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal consideră, că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

Instanța de recurs verifică legalitatea hotărîrilor atacate în limitele motivelor invocate de recurent.

Potrivit art. 432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal constată că, pe parcursul urmăririi penale cît și în cadrul cercetării judecătorești au fost respectate normele de procedură penală, probele fiind obținute în condițiile legii.

Recurentul în recursul ordinar declarat, indică temeiuri de casare a hotărîrii instanței de apel prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, în legătură cu ce nu se constată prezența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Totodată, Colegiul penal reține că temeiul invocat de recurent, prevăzut în pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal consideră că în speța examinată n-a fost constatată prezența a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece argumentele expuse în recursul depus au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra tuturor argumentelor și motivelor invocate în apel instanța de apel corect s-a pronunțat în decizia atacată.

Argumentele recurentului, precum că nu el este vinovat de producerea accidentului rutier, ci partea vătămată Efros Andrei fiind imprudentă, care a apărut brusc în fața automobilului, ca rezultat a claxonării pe neașteptate ce a dus la spărirea animalului, trăgând după sine victima, sunt niște argumente neîntemeiate și declarative, din motiv că potrivit raportului de expertiză nr. 2070 din 07.11.2012 (f.d. 85, vol.I) șoferul Busuioc Ivan, în porțiunea unde a avut loc accidentul urma să aibă viteza de 50 km pe oră, însă el se deplasa cu o viteză de aproximativ 67 km pe oră. În aceste condiții inculpatul Busuioc Ivan dispunea de posibilitatea tehnică de preîntâmpinare a tamponării părții vătămate Efros Andrei cu mult timp înainte de momentul declanșării obstacolului pentru circulație de către pieton și bovină, folosind frînarea.

Iar referitor la argumentul că o cauză imprevizibilă poate fi statuată și apariția unei viețuitoare, care l-a înțepat la ureche în timp ce se afla la volanul automobilului, din care cauză a și fost comis accidentul rutier, Colegiul penal menționează că asupra argumentului dat s-a expus clar instanța de apel în decizia sa din 11 martie 2015 (f.d. 103, vol. II). Și la fel este un argument declarativ, cu atât mai mult că inculpatul despre faptul dat nici nu menționează în cadrul urmăririi penale (procesul verbal de audiere a bănuitului f.d.60-61).

Se respinge și argumentul recurentului cu trimitere la prevederile art.63 Cod de procedură penală și anume că, organul de urmărire penală a depășit perioada de menținere a acestuia în calitate de bănuit din data intentării la 24.08.2012 a cauzei penale ca urmare a eliberării la 21.08.2012 a acordului corespunzător al CSM, la solicitarea Procurorului General or, calitatea de bănuit a fost recunoscută în privința lui Busuioc Ivan la data de 02.10.2012, iar învinuirea i-a fost înaintată la 30.11.2012, adică în interiorul termenului de 3 luni stabilit de articolul invocat. Se mai invocă că urmărirea penală a fost începută pe faptă și nu în privința careiva persoane (f.d.2, vol.1).

Opinia recurentului referitoare la faptul că, în condițiile inițierii dosarului penal - *in personam (cu privire la persoană) și nu in rem (cu privire la faptă)* - el a avut calitatea de bănuit din momentul inițierii dosarului penal nu este acceptată, în condițiile în care, la data inițierii dosarului penal, organul de urmărire penală dispunea de bănuiele rezonabile în privința persoanei care a comis o crimă, fără însă, ca aceste bănuiele să fie suficiente pentru recunoașterea calității procedurale de bănuit.

Colegiul penal menționează că, termenul prevăzut de norma nominalizată începe a curge nu de la data existenței bănuielilor organului de urmărire penală și/sau a procuraturii în privința făptuitorului unei infracțiuni, ci de la data când persoanei îi este recunoscută calitatea de bănuit în ordinea stabilită de legislația procedural penală, dată de la care, acesta dobândește drepturile procedurale corespunzătoare, de care nu putea beneficia anterior.

În acest context, Colegiul penal consideră că instanța de apel just a ajuns la concluzia că vinovat de producerea accidentului rutier este anume Busuioc Ivan, care ignorând cerințele pct. 45 și pct. 47 din Regulamentul Circulației Rutiere nu a redus viteza pentru a evita tamponarea cu partea vătămată Efros Andrei și cu bovina, în situația în care ultimul a apărut brusc în vizorul șoferului și nu a manifestat prudență sporită și, în caz de necesitate nu a redus viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului și nici nu a oprit.

Or, potrivit pct. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama

de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; situația rutieră și în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.

Cu referire la motivele invocate privitor că fapta a fost comisă fără vinovăție (art.20 Cod penal – cazul fortuit), Colegiul penal constată, că instanța de apel corect a motivat în decizia atacată (f.d.102-103, vol.II) respingerea acestui motiv, făcând o analiză detaliată și obiectivă a tuturor circumstanțelor cauzei în aspectul dat, apreciind inclusiv și declarațiile martorului Efros Vasile, care a văzut totul de la distanța de 200 metri de la locul tamponării. Declarațiile martorului Efros Vasile se combat cu declarațiile martorului Vlas Ion din prima instanță, care a stopat automobilul în fața trecerii de pietoni, în nemijlocita apropiere de locul tamponării și care nu confirmă versiunea – claxonării unei mașini de mare tonaj, plus versiunea inculpatului nu se confirmă nici prin declarațiile lui date în calitate de bănuț (f.d.60-61, vol.I).

Referindu-se la motivul că Hotărârea CSM este datată cu 21 august 2011, Colegiul penal constată că aceasta este o eroare materială în textul Hotărârii CSM , căci însăși din partea discriptivă a acestei Hotărâri a CSM (f.d.38, vol.I) rezultă, că s-a discutat fapta comisă pe 17 august 2012, aproximativ la ora 20⁰⁰, ce evident indică că anul 2011 este indicat greșit. Această eroare materială nu poate duce la careva consecințe juridice legate de răsturnarea soluției în speța dată.

Din cele expuse mai sus, Colegiul penal statuează că, argumentele invocate de inculpatul Busuioc Ivan sunt nefondate.

Prin urmare, Colegiul penal constată că concluziile instanțelor de fond și de apel privind pedeapsa stabilită inculpatului sunt corecte, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt vădit neîntemeiate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiul invocat de recurent pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului ordinar.

Prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către inculpatul Busuioc Ivan, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Busuioc Ivan, împotriva sentinței judecătoreiei Criuleni din 24 iunie 2014 și a deciziei Colegiului

penal al Curții de Apel Chișinău din 11 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe ***Busuioc Ivan Alexandr***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **19 noiembrie 2015**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Nicolaev Ghenadie